A 30 MILLIÓS MAGYARORSZÁG

Gyurácz Ferenc beszéde a Taródi család által kialakított csepregi Trianon Emlékhelyen, 2012. június 2-án:

Tisztelt Emlékező Közönség! Hölgyeim és Uraim, Kedves Barátaim!

A Magyar Királyság határait a Jóisten alkotta meg: a Kárpátok hatalmas vonulata északon, keleten és délen, a Duna és a Száva csíkja ugyancsak délen, nyugaton pedig a Lapincs és a Lajta folyók és egyes kisebb hegyvonulatok a világ teremtése óta kijelölik egy Kárpát-medencei ország természetes kereteit. Nem is lehet véletlen, hogy amióta az emberiség túllépte a kis városállamok és a rabszolgatartó birodalmak korát, és a modern korihoz hasonló, átlátható méretű államokba szerveződött, a magyarok országa ezen az Isten adta területen létrejött, és minden viszontagság ellenére ezer éven keresztül fennállt. Nemrégiben a Youtube videomegosztóra fölkerült egy különleges digitális térkép, amely 11 percben bemutatja az európai államhatárok változásait évről évre. Gyorsan pereg a film, mindenfelé fürgén változnak a határok, csak Európa közepén ásít az unalom: itt ugyanis a török hódoltság időszakát leszámítva 1918–20-ig lényegében nem változott egy szép, nagy európai ország, a Magyar Királyság határa. Gróf Teleki Pál, a földrajztudós egyik térképén a szerint rajzolta be az európai országhatárokat különböző vastagsággal, hogy mennyire bizonyultak tartósnak az idők során. Kiderült, hogy Magyarország kárpáti és nyugati határvonala lett a legvastagabb, mert ezer éven át változatlanul fennállt. Ebből az is következik, hogy a magyarság nem volt hódító, terjeszkedő nemzet, nem a másét akarta soha, de a maga természetes határaihoz hűségesen ragaszkodott. Nemeskürty István szépen ír arról, hogy az ősmagyarság már Levédiában is úgy tudta, hogy a Kárpát-medence az ő természetes jussa, számára az Ígéret Földje, amelyhez ősi kötelékek fűzik. A mai antropológiai kutatások egy része pedig azt látszik igazolni, hogy a mai magyarok többségének ősei a Kárpát-medence őslakói voltak.

Mi történt az ezer év után, mi történt velünk 92 esztendővel ezelőtt? A tragikus tényeket, az első világháború utáni Golgotánk tényeit, bár a szovjet hódoltság évtizedeiben titkolták előlünk, ma már ismerjük. Az ország területének és lakosságának kétharmadát, ezen belül a magyar nemzetiségű testvéreink egyharmadát rabolták el tőlünk olyan országok, amelyek katonailag soha nem tudtak legyőzni bennünket, és amelyek a történelem során soha nem tudtak tartósan független államot létrehozni és fenntartani. Gyönyörű tájaink, magashegységek és medencék, sötétlő fenyveserdők és a legzsírosabb bácskai és bánsági termőföldek, ásványkincsek és fürdőhelyek gazdagsága, régi kincses városok és színes kultúrájú népcsoportok, iparvidékek és vasútvonalak, hömpölygő folyamok és tengeri kikötő: szorgalmas őseink jogos öröksége mind-mind elveszett számunkra. És ahogy lenni szokott – a szegény embert az ág is húzza –, a meggyengült, megalázott nemzet azóta is ki volt szolgáltatva a külső-belső ellenség kényének-kedvének, hol károlyik és kunbélák, hol barbár keleti hordák, hol pedig a globális tőke könyörtelen gyarmattartói és szemkilövető hazai paprikajancsijai fosztottak ki bennünket, és űztek gúnyt belőlünk. Amikor pedig egymás körében lehetünk, akkor, sajnos, nagyon gyakran a közösségi érzés hiánya, az átkos magyar széthúzás és önzés gyengít tovább bennünket.

Igen tisztelt hölgyeim és uraim, kedves magyar testvéreim!

Megvallom férfiasan, hogy én már jóideje nem nagyon vállalok beszédeket, különösen nem olyanokat, amelyekben nemzetünk sorsáról kell szólnom. Miért? Azért, mert nem szeretem másokra is átruházni azt a szomorúságot, amelyet helyzetünk alakulása miatt érzek.

Amiatt, hogy az 1990 körüli reményekben is sorra csalódnunk kellett. Nem tudtunk kellőképpen élni a szabadsággal. Csonka-Magyarország kifosztva, a fiatalok fele külföldön akar érvényesülni, akik meg itthon maradnak – tisztelet a kivételnek –, saját pillanatnyi boldogulásukkal törődnek, és nem hajlandók áldozatot vállalni a közösségért, a nemzet megmaradásáért. A magyarok lélekszáma mindenütt, ahol élnek, egyre fogy, helyünket még a csonkaországban is sorra át kell adnunk másoknak. Társadalomtudósok számításai szerint, ha a jelenlegi folyamatok változatlanul folytatódnak, akkor a társadalmi rendszer számos eleme összeomlik, a káosz és az anarchia valószínűsége nő, a magyarság pedig néhány évtized múlva a határokon belül is kisebbségbe kerül. Akkor pedig soha többé nem lesz remény arra, hogy Trianon igazságtalanságait orvosoljuk.

E tények ismeretében nem könnyű megtalálni a hitet, a reményt és a szeretetet, amely hármasság pedig nélkülözhetlen a nemzet életéhez is.

Miért mondtam akkor mégis igent Taródi Tamás barátom kérésére, s jöttem szólani ezen a gyászünnepen? Túl azon, hogy én ide, a Répce völgyébe, szülőföldemre, amely – talán még régebben is, de Huba vezér foglalása óta bizonyosan – folyamatosan magyarok által lakott vidék, mindenkor hazajövök. Azért jöttem, mert ez az emlékhely, amely nem felülről, valamely hatóság által jött létre, hanem igaz magyar emberek lelkesedéséből, hűségéből és munkája által, alkalmas arra, hogy a hitet, a reményt és a szeretetet keltse föl vagy erősítse meg bennünk. Ez a gyönyörű színes térkép – mellette a vármegyék címereivel – büszkeséggel tölthet el minket, és fölélesztheti legszebb álmainkat. Álmodozni pedig jó.

Elgondolhatjuk, mi lenne, ha nem következik be a trianoni békediktátum? Egy elfeledett nagy újságíró és író, az Acsádon született Rákosi Jenő, Szombathely egykori díszpolgára jó száz évvel ezelőtt arról írt cikkeket, hogy Magyarországnak harmincmillió magyar országává kell válnia. Utólag sokan kinevették, pedig ha megnézzük a korabeli statisztikai adatokat, az akkori magyarok jelentős szaporulatát, a nemzetiségek önkéntes beolvadásának ütemét, akkor ez az elképzelés reálisnak mondható. Egy történeti demográfiával foglalkozó szakember még az 1980-as években elvégzett egy számítást, amelyből kiderült: már az 1980-as évekre megvalósulhatott volna Rákosi Jenő álma a harmincmillió magyar virágzó országáról. Tekintettel arra, hogy száz évvel ezelőtt Magyarország fejlődése gyorsabb volt, mint Ausztriáé, mostanra minden bizonnyal Budapest lehetne a Monarchia központja, a Monarchia pedig a világ egyik legjelentősebb, a tudomány és a kultúra területén pedig egyenest a legfontosabb nagyhatalma. Európai egyesülésről akkor is lehetne beszélni, de csak úgy, hogy az egyesülni kívánó országoknak Budapesten kellene kérnie a csatlakozást. Mindenkit szívesen fogadnánk, de Romániával csak akkor zárnánk le a csatlakozási tárgyalásokat, ha előbb széleskörű autonómiát adna a moldvai csángóknak és a Bukarestben vagy a Fekete-tengernél élő magyaroknak, és Constanţa kikötőjét megnyitná a magyar tengerjáró hajók számára, továbbá törvényben tiltaná meg a magyarok elleni gyűlöletbeszédet.

Kedves hallgatóim! Ha az álmok édes birodalmából visszatérünk a valóság talajára, akkor meg kell állapítanunk, hogy a földgolyó nagy átalakulások előtt áll, amelyeket jelenleg még körvonalaiban sem láthatunk. Európa és Amerika hatalmi súlya várhatóan tovább csökken, Ázsiáé pedig emelkedik. Az euroövezet felbomlása heteken vagy hónapokon belül megkezdődik, ami magának az Európai Uniónak a jövőjét is kétségessé teszi. Nyugat-Európa nagy országainak önazonosságát a bevándorlás és a bevándoroltak nagyobb szaporasága ássa alá. A szénhidrogének bányászata világszerte elérte a csúcspontját, ezentúl fokozatosan csökken, ami elmélyíti az energiaválságot, és a fokozódó élelmiszer- és ivóvízhiánnyal együtt kisebb-nagyobb háborúk kirobbanásához vezet.

Magyarország környezetében ugyancsak számos átalakulás lehetséges. A délszláv térség problémái nem zárultak le, Szerbia határai aligha véglegesek, de Horvátország és Szlovénia a balhéból most már kimaradhat, ezért is szerencsés, hogy velük hazánk kapcsolatai

jók. Románia kiürülőben van: 10 év alatt 3 milliónyian hagyták el, a roma népesség aránya ugyanakkor egyre növekszik, és nincs egy szomszédja sem, amellyel problémamentes lenne a kapcsolata. Az egykori magyar Felvidék, az ún. Szlovákia nagypipájú, de kevés dohányú állam, az Unió felbomlása esetén aligha tud önállóan fennmaradni. Annál inkább sem, mert keleti része már most is roma többségű, továbbá mert a magára találó Németország nyomására el kell majd számolnia a Benes-dekrétumok miatt elűzött németek és magyarok sorsával. Ami pedig Kárpátalját illeti, a fiatal ukrán állam állapota teljesen labilis, míg ellenben Magyarország erősödése igenis lehetséges. Végül ha egy pillantást közvetlen szomszédságunkra, a ma Burgenlandnak nevezett egykori magyar Őrvidékre is vetünk, azt látjuk, hogy ha nem is túl látványosan, de újraélednek a Vas, Sopron és Moson megyékhez fűződő kapcsolatai, és magyar munkaerő nélkül ma már alig tudna létezni.

Összefoglalva tehát, azt láthatjuk, hogy a földgolyón és közvetlen környezetünkben is akkora változások lehetségesek a most következő éveken és évtizedeken belül, amelyek eszünkbe juttathatják Deák Ferenc két bölcs intelmét. Az egyik arról szól, hogy milyen fontos erény, ha tudunk hosszú ideig, türelmesen várni. Amikor aztán itt a cselekvés pillanata, akkor pedig minden erőnkkel, tétovázás nélkül cselekedni. A másik deáki gondolatot pedig szó szerint idézem: *„Amit erő és hatalom elvesz, azt idő és szerencse visszahozhatja. De amiről a nemzet, félve a szenvedéstől, önmaga lemond, annak visszaszerzése mindig nehéz és mindig kétséges.”*

Kedves testvéreim, úgy gondolom, helyes az a gondolat, amely a trianoni gyászünnepet a nemzeti összetartozás ünnepévé kívánja változtatni. Mert bármennyire is sok a nyomorúság, a baj és a békétlenség, tudnunk kell, hogy a történelem igazsága a mi oldalunkon áll. Ezért az évforduló alkalmával ne csak keseregjünk, hanem éljük át az összetartozás tudatát és érzését minden tisztességes, hazáját szerető magyarral – jobb- és baloldalon egyaránt –, és legyünk emberségesek a történelmi haza nem magyar ajkú polgáraihoz is, hiszen ne feledjük, ők is a magyar Szent Korona alattvalói.

Köszönöm a meghívást, kitartást és erőt kívánok Tamásnak, családjának és barátainak. Éljen a 30 milliós Magyarország!